

УДК 787.3:78.08:78.071
DOI 10.34064/khnum1-75.20

Карачевцев Денис Олегович

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського,
творчий аспірант кафедри камерного ансамблю
e-mail: kharkovcellist@ukr.net; ORCID iD: 0000-0002-1310-5325

Лозенко Катерина Олександрівна

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського,
кандидат мистецтвознавства, старший викладач,
кафедра інтерпретології та аналізу музики
e-mail: kateryna.lozenko@num.kh.ua; ORCID iD: 0000-0002-0353-2454

Сюїта для віолончелі соло «Сім простих світанків» Віктора Рекала: досвід виконавського аналізу

Статтю присвячено виконавському аналізу сюїти для віолончелі соло «Сім простих світанків» Віктора Рекала, що була створена у 2022 році як художнє відображення спогадів і переживань, пов'язаних із довоєнним життям та сучасною воєнною реальністю. Мета статті полягає у виявленні жанрово-стильових, драматургічних і технічних особливостей твору, визначенні його місця в сучасному українському віолончельному репертуарі, а також у окресленні виконавських завдань, пов'язаних із полістилістичним методом, використаним в сюїті. Новизна дослідження полягає у здійсненому вперше науковому розгляді сюїти В. Рекала в контексті традиції жанру сюїти для віолончелі соло та сучасних композиторських і виконавських практик, із урахуванням авторської інтерпретації. Виявлено, що сюїта «Сім простих світанків» поєднує пізньоромантичну стилістику із сучасними композиційними техніками, включно з пуантилізмом, алеаторикою та елементами звуконаслідування, утворюючи складну драматургічну та семантичну цілісність.

Ключові слова: сюїта; віолончель соло; творчість В. Рекала; сучасна музика; музика українських композиторів; жанр; стиль; інтерпретація.

Постановка проблеми.

Жанр сюїти для віолончелі соло посідає особливе місце у виконавському репертуарі віолончелістів, насамперед завдяки шести сюїтам для віолончелі соло Й. С. Баха, які стали еталонним взірцем жанру

в плані технічної майстерності та розкриття виразового потенціалу інструмента. Протягом наступних століть цей жанр зазнав значних трансформацій, при цьому зберігаючи такий тип багаточастинної структури, де всі елементи у певний спосіб пов'язані між собою (на рівні інтонаційних, тональних зв'язків тощо), та принцип драматургії контрастних образів, водночас відкриваючись до індивідуальних модифікацій.

У ХХ–ХХІ століттях, у період переосмислення усталених стилів і жанрів, сюїта стала простором для поєднання історичних стильових прототипів із новітніми композиторськими та виконавськими моделями. В українській музиці цього часу активізувався діалог минулого і сучасності, що простежується не лише у сфері мовно-виразових засобів, але й у жанрово-стильовому моделюванні, а також в інтонаційних і структурних особливостях, притаманних різним епохам.

У цьому контексті сюїта «Сім простих світанків» («Seven Simple Dawns») українського віолончеліста Віктора Рекала¹, яка була створена в перші місяці повномасштабного вторгнення, поєднує пізньоромантичну виразність з елементами пуантилізму, алеаторики та звукозображальності, характерної для програмної музики. Ідейний задум твору репрезентує національне українське мистецтво, відображаючи сучасну реальність і її смислові виміри. Підкреслимо, що у творчості українських композиторів жанр сюїти для віолончелі соло представлений обмежено, що визначає цінність цього твору для українського музичного мистецтва.

Твір є яскравим прикладом сучасного переосмислення жанру сюїти для віолончелі соло та відкриває перспективи для подальших досліджень у сфері виконавського аналізу камерно-інструментальної музики українських композиторів.

¹ Віктор Рекало – віолончеліст, випускник Харківського національного університету мистецтв імені І. П. Котляревського, учасник кількох ансамблів сучасної та барокової музики. З 2021 року поєднує виконавську та композиторську діяльність, є автором камерно-інструментальних творів та музики до танцювальних перформансів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій за темою. Опрацьована література, релевантна до теми дослідження, умовно поділяється на три категорії. До першої належать джерела, що сфокусовані на жанрі сюїти для віолончелі соло та проблемах сучасного віолончельного виконавства (Markovska, 2016; Пірієв, 2021; Сумарокова, 2010). У них розглядаються історична еволюція жанру, композиційна специфіка сюїт для віолончелі соло, а також виконавські та інтерпретаційні аспекти сучасного віолончельного мистецтва.

Болгарська музикознавиця Н. Марковська (Markovska, 2016) аналізує тексти шести сюїт для віолончелі соло Й. С. Баха (BWV 1007–1012), оригінальні автографи яких не збереглися. Авторка підкреслює, що текст сюїт зафіксовано у чотирьох рукописних копіях, кожна з яких має свої відмінності і може бути основою для різних прочитань твору. Замість традиційного пошуку єдиного «авторитетного» джерела Марковська трактує сюїти Й. С. Баха як відкритий та гнучкий текст, здатний адаптуватися до різних аудиторій і контекстів виконання.

У дисертаційному дослідженні О. Пірієва (2021) на прикладі творчості Макса Регера простежується спадкоємність традицій у жанрі сюїти для віолончелі соло. Як зазначає автор, композитор синтезує традиції німецької камерної та органної музики, демонструючи самобутню індивідуальність крізь «призму бахіанства» (Пірієв, 2021: 99). Детальний порівняльний аналіз трьох сюїт Регера із сюїтами Й. С. Баха демонструє еволюцію жанру, яка виявляється в ускладненні композиційної структури і більш віртуозних технічних прийомах. Попри вказані відмінності, твори обох композиторів об'єднує принцип контрастного протиставлення частин, що є основою драматургії сюїт (там само: 101).

Розвиток сучасного віолончельного виконавства у контексті неотаполістистики ХХ – початку ХХІ століття простежує у своїй статті В. Сумарокова (2010). Авторка відзначає «стійку тенденцію виконавської творчості, що полягає в переході від інтерпретації окремих творів і стилів до інтерпретації культури» (Сумарокова, 2010: 182), коли поряд із відродженням старовинної музики зростає інтерес

до сучасних композицій, а концертні програми будуються за принципами полістилістичного діалогу. Авторкою відзначено тенденцію поєднання різних історичних пластів у межах одного виконання, а також дослідницького переосмислення музичних текстів.

Друга категорія досліджень об'єднує публікації, які аналізують жанр сюїти в контексті української музичної культури (Ілечко, 2018; Олексів, 2012; Шуляр, 2023). У них висвітлюється історична еволюція жанру, жанрово-стильова та виконавська специфіка творів, написаних для різних інструментів. Зокрема, М. Ілечко, досліджуючи жанр фортепіанної сюїти у творчості українських композиторів, доходить висновку, що специфіка «сюїтного мислення» (Ілечко, 2018: 188) визначається діалогічністю, контрастністю й монтажністю частин, конкретизацією змісту в назвах частин, посиленням асоціативності через ремарки та епіграфи, використанням просторових ефектів, звукоживопису, семантичним кодуванням через образно-темпово-фактурні контрасти та узагальнюючою роллю пісенності (там само). На нашу думку, окреслені дослідницею риси можуть бути екстрапольовані й на предмет нашого дослідження – сюїту «Сім простих світанків» В. Рекала, де контрастність і монтажна логіка побудови та поєднання частин, семантичні коди та елементи звукоживопису формують єдину художню концепцію твору.

Третя категорія представлена публікаціями, що містять рефлексії стосовно творчості українських композиторів у перші місяці повномасштабної війни (Берегова, 2024; Дика, 2024). Дослідження Н. Дикої (2024) присвячено висвітленню львівських мистецьких проєктів у сфері камерно-інструментальної музики в умовах воєнного стану. Аналізується репертуарна політика та вплив на неї соціокультурних змін, розглядаються прем'єрні виконання творів українських композиторів. О. Берегова (2024) висвітлює кілька творів М. Коломійця і В. Рекала, написаних у 2022–2024 роках. Зокрема, дослідниця виокремлює основні змістові та структурні особливості сюїти «Сім простих світанків» і відзначає, що непарні частини (1, 3, 5, 7) демонструють «проникливе ліричне звучання віолончелі із застосуванням

арпеджіато по всіх струнах», і чергуються з парними (2, 4, 6) «застиглого флажолетного звучання» (Берегова, 2024: 122–123).

Навіть попри наявний загальний огляд сюїти В. Рекала в статті О. Берегової (2024), цикл ще не став предметом спеціального логічно завершеного наукового дослідження. Він потребує вивчення як цілісне явище сучасного жанру сюїти для віолончелі соло, а також аналізу специфіки виконавської інтерпретації, що й визначає *наукову новизну* обраної теми.

Мета статті полягає у висвітленні драматургічних, технічних та семантичних особливостей сюїти для віолончелі соло «Сім простих світанків» В. Рекала, зокрема й в аспекті виконавської інтерпретації.

Методологія дослідження. Застосований комплекс дослідницьких підходів сучасної музикознавчої науки. Основними методами є *жанровий та стильовий аналіз* для виявлення спадкоємності традицій жанру інструментальної сюїти та його авторських модифікацій; *структурно-функціональний і семантичний підходи* для розкриття драматургії та смислових взаємозв'язків частин твору; *інтерпрета-тивний метод*, який ураховує техніко-виконавські аспекти та сценічне втілення твору.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Період повномасштабного вторгнення в російсько-українській війні пов'язаний із творчим осмисленням українськими митцями трагічних подій сучасності. В умовах воєнного стану вітчизняні композитори активно створюють опуси, що стають художніми свідченнями епохи. Одним із таких творів є сюїта для віолончелі соло «Сім простих світанків» В. Рекала, написана у 2022 році. Автор зазначає, що ця музика є втіленням всього найціннішого, що жило в душі до війни і залишилося там «єдиним осередком сонцедайного тремтіння та щастя» (Victor Rekaló – Suite «Seven Simple Dawns», 2022). Музика сюїти постає як відображення спогадів мирного часу: «Кохання, затуманена ранкова тиша десь понад озером, співи птахів, зачаровані роздуми...» (так само). Твір є унікальним зразком сучас-

ного українського репертуару для віолончелі соло, що поєднує ліричну виразність з елементами новітніх композиційних технік.

Сюїта складається із семи частин, що об'єднані спільною ідеєю, але зберігають індивідуальну виразність. Стильові ознаки твору, що, на перший погляд, відсилають до пізньоромантичних зразків, насправді ґрунтуються на сучасних композиторських техніках, таких як пуантилізм, алеаторика та елементи звукозображальності, які несуть основне виразне навантаження. Характерним прикладом є прийом звуконаслідування у шостій частині циклу, де імітується сигнал повітряної тривоги, який стає виразним маркером часу і контексту створення сюїти. Композитору вдалося переконливо передати звук сирени на віолончелі, що створює сильний емоційний ефект і є зрозумілим символом для сучасного слухача.

Перша частина (*Comodo, rubato*) відкривається висхідним рухом квартових і квінтових інтонацій у низькому регістрі, що створює образ, споріднений із романтичними зразками жанру. Подвійні ноти та флажолети зі вступу, що, на нашу думку, частково відсилають до Сюїти для віолончелі соло Г. Кассадо, чергуються з розкладеною акордовою фактурою, формуючи звукову тканину, що буде характерною для кількох наступних частин циклу. Контрастним матеріалом стає лірична тема в народному дусі, викладена у високому регістрі (тт. 19–24), що підкреслює її щемкий та інтимний характер.

Друга частина (*Largo*) контрастує з першою, розкриваючи іншу сферу виразних засобів, серед яких – гранично тиха динаміка, імпровізаційність, звукозображальність та флажолетні інтервали (*Прикл. 1*).

Приклад 1. «Сім простих світанків», II частина.

The image shows a musical score for a cello solo. It is marked 'Largo' and begins with a 'ricochet' effect. The score is in bass clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). It features a series of notes with upward-pointing flags, suggesting a tremolo or 'siren' effect. A dynamic marking of 'mp' is shown at the beginning, and 'f' is shown later with a wedge-shaped hairpin. The score ends with a whole rest.

У третій частині (*Adagio*) зберігається принцип контрастності, а розвиток тематизму відбувається завдяки цитуванню популярного віолончельного репертуару. Матеріал усієї частини побудований на висхідній секвенції, ланкою якої стає мелодичний зворот із характерною секундовою інтонацією зітхання, що надає музиці напруженого та скорботного характеру. Тематизм частини містить цитати-алюзії на Сюїту № 1 для віолончелі соло Й. С. Баха, вступ до першої частини Концерту для віолончелі з оркестром *e-moll* Е. Елгара, а кульмінація побудована на інтонаціях Державного Гімну України. Завершує п'єсу каданс в бароковому стилі.

Четверта частина (*Larghetto*) побудована на наслідуванні сигнальних звуків трембіти, яке досягається використанням коротких фраз на глісандо. Використання флажолетів дає відчуття простору (ніби звук інструмента доноситься здалеку), а ефект відлуння досягається через повтор фраз зі зменшенням динаміки – від *pp* до *ppp* (Прикл. 2).

Приклад 2. «Сім простих світанків», IV частина.

Larghetto

Подібний ефект відлуння спостерігається і в п'ятій частині (*Comodo, rubato*), де окремі фрази повторюються зі зменшеною динамікою та з використанням прийому *sul ponticello*. Ця п'єса помітно контрастує з попередніми за стилістикою, відсилаючи до романтичного звукового образу інструмента. Половинні ноти в мелодії та фермати створюють відчуття імпровізаційності.

Шосту частину (*Liberamente*) можна вважати головною кульмінацією циклу. Вона вирізняється абсолютно прозорою фактурою та чергуванням пауз і віртуозних пасажів у найвищій теситурі віолончелі (за межами грифу), що імітують спів пташок. Із цим тематичним елементом контрастує глісандо на найнижчій струні *C*, що імітує сигнал

забезпечувати драматургічну цілісність форми і загальної стилістики. На нашу думку, інтерпретацію сучасної музики, у якій полістилістика відіграє одну з провідних ролей, можна охарактеризувати як прагнення до достатньої стилістичної виразності, але без її надмірного акцентування.

З моменту написання сюїти цей твір був презентований на кількох європейських фестивалях та увійшов до складу двох перформативних вистав. Це вистава «Д.І.М.» київського незалежного театру сучасної хореографії *Insha*, а також аудіовізуальний перформанс «*The Garden of Immaculate Voices*» Андрія Мерхеля та Дениса Карачевцева.

Інтерпретація сюїти «Сім простих світанків» її автором, Віктором Рекало, являє собою синтез композиторського та виконавського начал, що формує особливий характер його мистецького підходу. На нашу думку, виконання власної музики спрямовує інтерпретаційні пошуки автора не на наслідування школи, традиції чи стилю і не на досягнення віртуозної досконалості технічних прийомів гри, а на формування власної індивідуальності та пошук унікального коду особистого висловлювання, його об'ємності і впізнаваності. Індивідуальний виконавський стиль музиканта вирізняється домінуванням раціонального начала, яке виявляється у чіткій побудові музичної форми циклу. Водночас значну роль відіграють робота з часом, уважне ставлення до пауз та внутрішнє емоційно-поетичне наповнення, що надає його інтерпретації медитативної глибини та драматургічної цілісності.

Інтерпретація сюїти Денисом Карачевцевим була здійснена у 2024 році в межах творчого мистецького проекту «Антологія української віолончельної музики ХХ–ХХІ століть» як частина концертної програми, побудованої на принципі жанрово-стильового зіставлення творів сучасних українських композиторів для віолончелі соло. Поряд із сюїтою В. Рекала була виконана Сюїта № 1 для віолончелі соло Золтана Алмаші (2021), що дозволило поєднати індивідуальне виконавське прочитання з репрезентацією національної музичної традиції, демонструючи як авторську інтерпретаційну стратегію, так і

жанрово-стильові особливості сучасного українського віолончельного репертуару. Виконавець сприймає твір як «лабораторію стилів і смислів», досліджуючи взаємодію жанрово-стильових елементів та особливості музичного матеріалу, що водночас підкреслює образно-поетичний аспект сюїти та її місце в ширшому контексті сучасного українського віолончельного репертуару.

Висновки.

Сюїта для віолончелі соло «Сім простих світанків» Віктора Рекала є вагомим внеском у сучасний український камерно-інструментальний репертуар та зразком переосмислення жанрової традиції сюїти в контексті ХХІ століття. Твір поєднує пізньоромантичну стилістику із сучасними композиційними техніками – пуантилізмом, алеаторикою, звуконаслідуванням, полістилістичними прийомами, що формують складну драматургічну та семантичну структуру.

У ході виконавського аналізу було виявлено, що інтерпретаційна концепція сюїти ґрунтується на балансі між індивідуальним авторським задумом і жанрово-стильовою логікою. Контрастність частин досягається не лише фактурними та темпо-динамічними засобами, а й завдяки зіставленню різнопланових стильових інтонаційних моделей, об'єднаних в єдиний художній простір. Особливе значення має звукова імітація сигналу повітряної тривоги, що перетворює сюїту на документ епохи й актуалізує його смислові виміри.

Досвід виконання сюїти, зокрема в межах міждисциплінарних проєктів, що поєднують музику з хореографією, підтвердив гнучкість її змісту і здатність до органічного поєднання з іншими видами мистецтва. Водночас музичний текст потребував від виконавця не лише високої технічної майстерності, а й уміння працювати з різноманітними стилістичними контекстами та узгоджувати їх у цілісній інтерпретації.

Таким чином, композиція «Сім простих світанків» постає не лише як індивідуальне висловлювання автора, а й як художній артефакт сучасної української культури, що поєднує традицію і новаторство та

відкриває **перспективи подальших досліджень** у галузі виконавського аналізу сучасної камерно-інструментальної музики.

Подібні перспективи можуть бути пов'язані з аналізом інших зразків жанру сюїти для віолончелі сучасних українських композиторів, вивченням ширшого кола жанрів нової музики, що написані для віолончелі соло, а також із комплексним осмисленням творчого доробку Віктора Рекала.

ЛІТЕРАТУРА

- Берегова, О. (2024). Мистецтво незламних: Українська композиторська творчість проти російської агресії. *Музикознавча думка Дніпропетровщини*, 27, 115–127. Retrieved from: <https://doi.org/10.33287/222446>
- Дика, Н. (2024). Мистецтво камерно-інструментального виконавства як засіб вираження художньо-естетичних рефлексій в часі воєнного стану. У *Інновації та особливості функціонування ЗМІ в демократичному суспільстві: Збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції*, (сс. 262–274). Львів: Видавництво Львівської політехніки.
- Ілечко, М. (2018). *Українська фортепіанна сюїта як предмет музикознавчого дискурсу: Історіологічний підхід* (Дис. ... канд. мистецтвознавства). Одеська національна музична академія імені А. В. Нежданової. Одеса.
- Олексів, Я. (2012). Жанрові модифікації сюїти та партити в музичному просторі ХХ століття. *Актуальні питання гуманітарних наук*, 3, 121–131. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apgnd_2012_3_16
- Пірієв, О. В. (2021). *Стильова еволюція камерно-інструментальної творчості Макса Перера* (Дис.... канд. мистецтвознавства). Національна музична академія України імені П. І. Чайковського. Київ. Retrieved from: <https://knmau.com.ua/wp-content/uploads/piriyev-dysertatsiya.pdf>
- Сумарокова, В. (2010). Віолончельне мистецтво в контексті нео- та полістистістики ХХ – початку ХХІ століття: Рефлексія і дискурс. *Актуальні проблеми мистецької практики і мистецтвознавчої науки*, 3, 178–185. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apmpmn_2010_3_33
- Шуляр, С. В. (2023). *Жанр оригінальної сюїти у контексті розвитку бандурного виконавства*. (Магістерська робота). Львівська національна музична академія імені М. В. Лисенка. Львів.

- Markovska, N. (2016). *Bach's suites for solo cello (BWV 1007–1012) and the textual geographies of modernity* (Doctoral diss.). University of Southampton. Southampton.
- Victor Rekaló – Suite «Seven Simple Dawns». (2022, May 20). *YouTube*. Retrieved from: <https://youtu.be/g6PshfGB730>

REFERENCES

- Berehova, O. (2024). Art of the Unbreakable: Ukrainian Composers' Creativity Against Russian Aggression. *Musicological Thought of the Dnipropetrovsk Region*, 27, 115–127. Dnipro: Hranit Publishing. Retrieved from: <https://doi.org/10.33287/222446> [in Ukrainian].
- Dyka, N. (2024). The art of chamber-instrumental performance as a means of expressing artistic and aesthetic reflections during the state of war. In *Innovations and Peculiarities of Media Functioning in a Democratic Society: Collection of materials of the international scientific and practical conference*, (pp. 262–274). Lviv: Lviv Polytechnic Publishing House [in Ukrainian].
- Ilechko, M. (2018). *Ukrainian piano suite as a subject of musicological discourse: Historiological approach*. (PhD diss.). Odesa National A. V. Nezhdanova Music Academy. Odesa [in Ukrainian].
- Markovska, N. (2016). *Bach's suites for solo cello (BWV 1007–1012) and the textual geographies of modernity* (Doctoral diss.). University of Southampton. Southampton [in English].
- Oleksiv, Ya. (2012). Genre modifications of the suite and partita in the musical space of the 20th century. *Current Issues of Humanities*, 3, 121–131. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apgnd_2012_3_16 [in Ukrainian].
- Piriyev, O. V. (2021). *Stylistic evolution of Max Reger's chamber-instrumental creativity*. (PhD diss.). P. I. Tchaikovsky National Music Academy of Ukraine. Kyiv. Retrieved from: <https://knmau.com.ua/wp-content/uploads/piriyev-dysertatsiya.pdf> [in Ukrainian].
- Shuliar, S. V. (2023). *The genre of the original suite in the context of the development of bandura performance* (Master's thesis). M. V. Lysenko Lviv National Music Academy. Lviv [in Ukrainian].
- Sumarokova, V. (2010). Cello art in the context of neo- and polystylistics of the 20th- early 21st century: Reflection and discourse. *Current Problems of Artistic Practice and Art History*, 3, 178–185. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apmpmn_2010_3_33 [in Ukrainian].
- Victor Rekaló – Suite «Seven Simple Dawns». (2022, May 20). *YouTube*. Retrieved from: <https://youtu.be/g6PshfGB730> [in English].

Denys Karachevtsev

Kharkiv I. P. Kotlyarevsky National University of Arts
PhD student of the Department of Chamber Ensemble
e-mail: kharkovcellist@ukr.net; ORCID iD:0000-0002-1310-5325

Kateryna Lozenko

Kharkiv I. P. Kotlyarevsky National University of Arts
PhD, Senior Lecturer of the Department of Interpretology and Music Analysis
e-mail: kateryna.lozenko@num.kh.ua; ORCID iD: 0000-0002-0353-2454

Suite for solo cello “Seven Simple Dawns” by Viktor Rekaló: an experience of performance analysis

Statement of the problem. *The article is devoted to the performance analysis of the suite for solo cello “Seven Simple Dawns” by Viktor Rekaló, which was created in 2022 as a significant artistic reflection of the current realities, memories, and experiences related to pre-war life and modern wartime. In this context, the work holds a crucial place in the modern Ukrainian cello repertoire as a document of its time, providing a new perspective on the genre and its expressive potential in the face of immense social and cultural challenges.*

Objectives, methods, and novelty of the research. *The purpose of the article is to identify the genre-stylistic, dramaturgical, and technical features of the work, and to determine its place in the modern Ukrainian cello repertoire. The research methodology include genre and stylistic analysis, aimed at identifying the continuity of the instrumental suite tradition and its authorial modifications; structural-functional and semantic approaches, employed to reveal the dramaturgy and semantic interrelations between the movements of the work; and an interpretive method, which takes into account technical-performance aspects as well as the practical realization of the composition. The scientific novelty of the study lies in the first comprehensive scholarly examination of V. Rekaló’s suite within the context of the solo cello suite tradition and contemporary compositional and performance practices, with particular attention to the author’s interpretation.*

Research results. *The solo cello suite “Seven Simple Dawns” by Viktor Rekaló constitutes a significant contribution to contemporary Ukrainian chamber-instrumental repertoire and exemplifies the rethinking of the suite genre in the context of the twenty-first century. The work combines late-Romantic expressiveness with modern compositional techniques—pointillism, aleatorics, sound imitation, and polystylistic devices—resulting in a complex dramaturgical and semantic structure.*

The performative analysis revealed that the interpretative concept of the suite is based on a balance between the composer's individual intent and the genre-stylistic logic. The contrasts between movements are achieved not only through texture and tempo-dynamic means, but also through diverse stylistic-intonational models integrated into a unified artistic space. Of particular significance is the sound imitation of an air raid siren, which transforms the work into a cultural document of its epoch and foregrounds its semantic dimensions.

Conclusion. *The performance experience of the suite – in different interpretations and within interdisciplinary projects combining music and choreography – has confirmed both the flexibility of its content and its ability to integrate organically with other art forms. At the same time, the musical text requires from the performer not only high technical mastery but also the capacity to navigate diverse stylistic contexts and to synthesize them into a coherent interpretation, thereby shaping a personal polystylistic experience. In this sense, “Seven Simple Dawns” emerges not only as an individual artistic statement but also as a cultural artifact of contemporary Ukrainian art, uniting tradition and innovation while opening perspectives for further research in the field of performance analysis of modern chamber-instrumental music.*

Keywords: *suite; solo cello; works of V. Rekaló; contemporary music; music of Ukrainian composers; genre; style; interpretation.*

Стаття надійшла до редакції 15 травня 2025 року